

[Lønger]

som det måske kunne have, at man har en mulighed for at blive straffet yderligere, hvis man ikke holder sig på lovens lige vej. Det kan godt have en vis betydning for nogle, det vil jeg ikke afvise, men i langt de fleste tilfælde er det ikke det afgørende, om man har en ekstra straf hængende eller man ikke har. Det, der er afgørende for, om man begår ny kriminalitet, er den løsladelsessituation, man er i, og det vil sige, at det er den, man skal se på, hvorimod prøveløsladelsesinstituttet i den forbindelse er af noget tvivlsom værdi.

Vi vil ikke afvise at være med til at se på de tanker, der ligger i forslaget, overhovedet ikke, men det, der er afgørende for os, er, hvad meningen er med udtrykket »den samlede strafmængde skal være konstant«. Hvad hvis nu antallet af forbrydelser faldt? Hvad er meningen med, at man vil sænke nogle strafferammer? Er det alle straffene, der skal nedsættes, eller vil man opretholde nogle strafferammer, som de er nu, og så måske sænke nogle andre endnu mere? Er det det, der er meningen? Det synes jeg er nogle væsentlige spørgsmål, som jeg meget gerne vil bede ordføreren for forslagsstillerne – jeg går ud fra, at det bliver hr. Hagen Hagensen – om senere at komme ind på.

Hvad angår den nye prøveløsladelsesmulighed efter en individuel bedømmelse, er det afgørende for VS, hvem der skal foretage denne bedømmelse, og om begrebet »halv tid« i denne forbindelse er halvdelen af den nye straf eller det er halvdelen af den nuværende straf for den pågældende forbrydelse, sådan at det, der hedder halv tid i forslaget, i realiteten bliver to tredjedele tid.

Når jeg spørger, hvem der skal bedømme det, er det også ud fra nogle betragtninger om, at jeg ikke synes, at fjeligheden blandt de indsatte i fængslerne nødvendigvis er en god ting. Frihedstrang og reaktion imod den behandling, man er ude for, kan såmænd være et sundhedstegn, og det synes jeg ikke skal medføre nogen negative konsekvenser, som det meget vel kan være tilfældet, hvis prøveløsladelsesmuligheden skal ske efter en individuel bedømmelse, hvori man bl.a. indregner det, som man kunne kalde god opførelse, men som ikke nødvendigvis er udtryk for noget fornuftigt.

Forslagets punkt 4 om en rimelig løsladelsessituation er jeg helt enig i, men jeg kan også tilslutte mig, hvad fru Ebba Strange

sagde, at der overhovedet ingen grund er til at vente med det, for de problemer, der foreligger i løsladelsessituationen med manglende bolig, manglende arbejde og dårlig økonomi, er velkendte, og der er ikke andet at gøre end at gå i gang. Det kan ikke være nødvendigt at afvente nogen særlige undersøgelser i den anledning, alle kender disse problemer, og ingen har mig bekendt bestridt, at de findes, her fra talerstolen.

Endelig vil jeg sige om forslaget om at dømme til behandling, at det er vi meget skeptiske over for. Vi tror ikke på, at behandling under tvang har nogen positiv virkning. Vi vil godt være med til at overveje, hvad der kan gøres i den anledning, men vi er skeptiske over for, at man kan tvinges til at lade sig behandle imod f.eks. alkohol- eller narkomisbrug, og der er i hvert fald også det problem ved det, at man samtidig skal se på den kapacitet, man har til behandling af narkomaner. Der er narkomaner, der faktisk er indstillet på at lade sig behandle, men som der ikke er kapacitet til at behandle, og det skulle jo nødigt være sådan, at de kun kan kvalificere sig til en behandling ved at begå lovovertrædelser.

Med de indvendinger, som jeg har fremført her, vil jeg godt konkludere, at vi meget gerne vil være med til at overveje de tanker, der ligger i forslaget.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Det foreliggende forslag giver, kan man godt sige, anledning til en fortsættelse af den debat, vi havde i går, og jeg vil da også gerne understrege fra kristeligt folkepartis side, at det er meget væsentligt, at vi får set på nogle af de nævnte synspunkter. Selv om vi måske ikke kan få dem vedtaget lige med det samme, men skal vente på straffelovrådet, tror jeg, det er vigtigt, at vi også i retsudvalget får mulighed for at stille nogle spørgsmål og arbejde med disse synspunkter.

I befolkningen er det sådan, at man siger, at bliver man idømt en straf på et vist antal måneder eller år, bliver den automatisk nedsat, og det er det, vi gerne har villet se på. Vi tror, at forholdene omkring prøveløsladelse skal være meget individuelle, og at det ikke skal være enkeltpersoner, men måske flere personer, der skal afgøre, hvem der skal prøveløslades. Det kan da være rigtigt, at det